

Pe vremea când simţurile-mi erau estompate nu era plăcere mai mare decât să te privesc pe viu cum faceai brúderșaft cu întunericul umărul tău secţiona constant fragmente

din globul meu ocular,

şi vederea-mi devenea mai înceţoşată decât a condamnatului scos din viaţă cu mintea lucidă.

Mă admirai

ca un basorelief pe ceva proaspăt amputat,

spuneai că sunt obişnuit de frumoasă şi că celălalte femei şi-ar pierde uşor sufletul,

numai uitându-se în oglindă,

eu n-aveam acea slăbiciune, căci tu mă găseai cu ochii mai mereu

stinşi în soare

acum ştii cum este să adormi

ca un fel de fluid care-şi caută sfârşitul în gropi comune

şi-n tot acest timp sângele să curgă

fără milă.

AUTOR: Antonia Luiza Zavalic

19 oct 2013

www.sighet-online.ripo